

sige, ikke ret lang Tid, kan komme og vil komme til at foreligge, thi det er dog først gennem et saadant Materiale, at man kan faa at se, hvor Manglerne ere, saaledes at man derigennem kan faa dem afhjulpne.

Det foreliggende Forslag, særlig dets § 1, gaar jo ud paa, at man ved den kommunale Beskatning ligesom ved Statsbeskatningen skulde have et fast bestemt Fradrag. Denne § 1 fik jo et ret betydeligt Grundskud fra den højtærede Indenrigsministers Side, og det Forsvar, at det er en Formfejl, der har indsneget sig, synes jeg ikke, siger farligt meget, thi i Virkeligheden er det jo saaledes, at man er kommet til at sige een Ting og mene noget andet. Man er kommet til at tage baade Københavns og Frederiksbergs Kommuner med ind under Paragraffen, uden at have været opmærksom der paa. Selvfølgelig kan denne Paragraf jo ændres ved, at man atter skyder Københavns og Frederiksbergs Kommuner ud eller, hvad jeg vilde anse for at være det bedste, ved, at man tager hele den københavnske Kommunalbeskatning med op til Ændring, for derom erkender jeg mig i alt væsentligt enig med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, at de københavnske Skatteregler i meget betydelig Grad virke som Skattely for Provinsboere, og jeg kender ikke saa faa Tilfælde, hvor Ligningsmyndighederne i Provinsbyerne ere bange for at paaligne de største Velhavere den Skat, der burde paalignes dem; de tør ikke gøre det alene af Frygt for, at disse Skatteydere saa en skønne Dag flytte ind til Københavns Kommune. Noget saadant er man jo stærkt interesseret i at undgaa, og naar vi forhaabentlig inden alt for lang Tid skride til at tage hele Spørgsmaalet om den kommunale Beskatning og Statsbeskatningen op til Behandling igen, saa er det, synes jeg, en Selvfølge, at man ikke kan overspringe dette Forhold, men ogsaa maa tage dette under Overvejelse og sørge for, at det bliver ændret. Jeg er ikke nogen Tilhænger af, at man altid skal beregne dette bestemte Fradrag, thi jeg tror i Virkeligheden ikke, at det behøves.

Jeg tror, at hele § 1 her i Virkeligheden er unødvendig, naar man ændrer § 2 i Forslaget en ganske lille Smule, hvis Lovforslaget i øvrigt vedtages. Thi hvad er det egentlig, vi mangle i Henseende til den kommunale Beskatning, som disse Paragraffer tage Sigte paa? Det, vi mangle, er hovedsagelig det fri Skøn. Da

vi fik Ændringen, Tillæget til den kommunale Beskatningslov, var det, der i Hovedsagen skete, at man gik bort i meget betydelig Grad fra det fri Skøn og gik over til faste Regler; her tænker jeg særlig paa de landkommunale Skatter. Den Maade, hvorpaa man lignede, inden man gjorde Ændringer i Beskatningen, gav jo et anderledes frit Spillerum, end man har faaet, siden vi fik Ændringer i Beskatningen. Det, man gjorde før, var i Virkeligheden det, at man altid rejste det Spørgsmaal, hvor stor Formue den paagældende Skatteyder i Virkeligheden var i Besiddelse af, og i Forhold til denne Formue og ved Sammenligning med andre bestemte man saa, hvad han skulde yde i Skat. Man havde den Gang et saa stort Spillerum, som man overhovedet selv vilde have, kan jeg næsten sige. Jeg er ikke ubekendt med, at man i den langt overvejende Del af Landets Amter, om ikke i dem alle, har i Amsraadene udarbejdet Vejledninger for de kommunale Ligningsmyndigheder, Vejledninger, som man i hvert Tilfælde anmodede dem om at bruge under Paaligningen, men det stod jo saa til de landkommunale Beskatningsmyndigheder, hvorvidt de vilde anvende Vejledningerne eller ikke. Naa, ja, man havde maaske det Middel fra Amsraadets Side, at Amsraadet, naar der kom Klager over disse Skatteansættelser, og Klagen kom ind for Amsraadet, saa kunde slaa noget til disse Ligningsmyndigheder, som ikke havde holdt sig Amsraadets Vejledning efterrettelige, og nogen Magt havde Amsraadet derigennem, men dog ikke saa megen. I Virkeligheden var Tilstanden saaledes, at de landkommunale Myndigheder havde frit Spillerum. Selv om man imidlertid tog Hensyn til de Vejledninger, man havde i Amtet, var Spillerummet dog saa stort, at det er en ganske betydelig Indsnævring af selve Lejlighedsmomentet, der er foregaaet ved Ændringerne til den kommunale Beskatning, thi de Vejledninger, jeg kender, vare i Reglen saadanne, at man kunde forhøje Indtægten med indtil 50 pCt., og der var slet ingen Grænse for Nedsættelsen, men efter at vi have faaet de ny Regler, er det saaledes, at man er bunden til en Forhøjelse af indtil 25 pCt. og en Nedsættelse af indtil 65 pCt. Efter de Erfaringer, jeg har gjort, og de ere ikke ganske faa, er det netop ogsaa det, at man er bleven saa stærkt indsnævret, som har givet Anledning til, at man ikke har kunnet paaligne paa en saa retfærdig Maade nu, som man kunde forhen. Der-